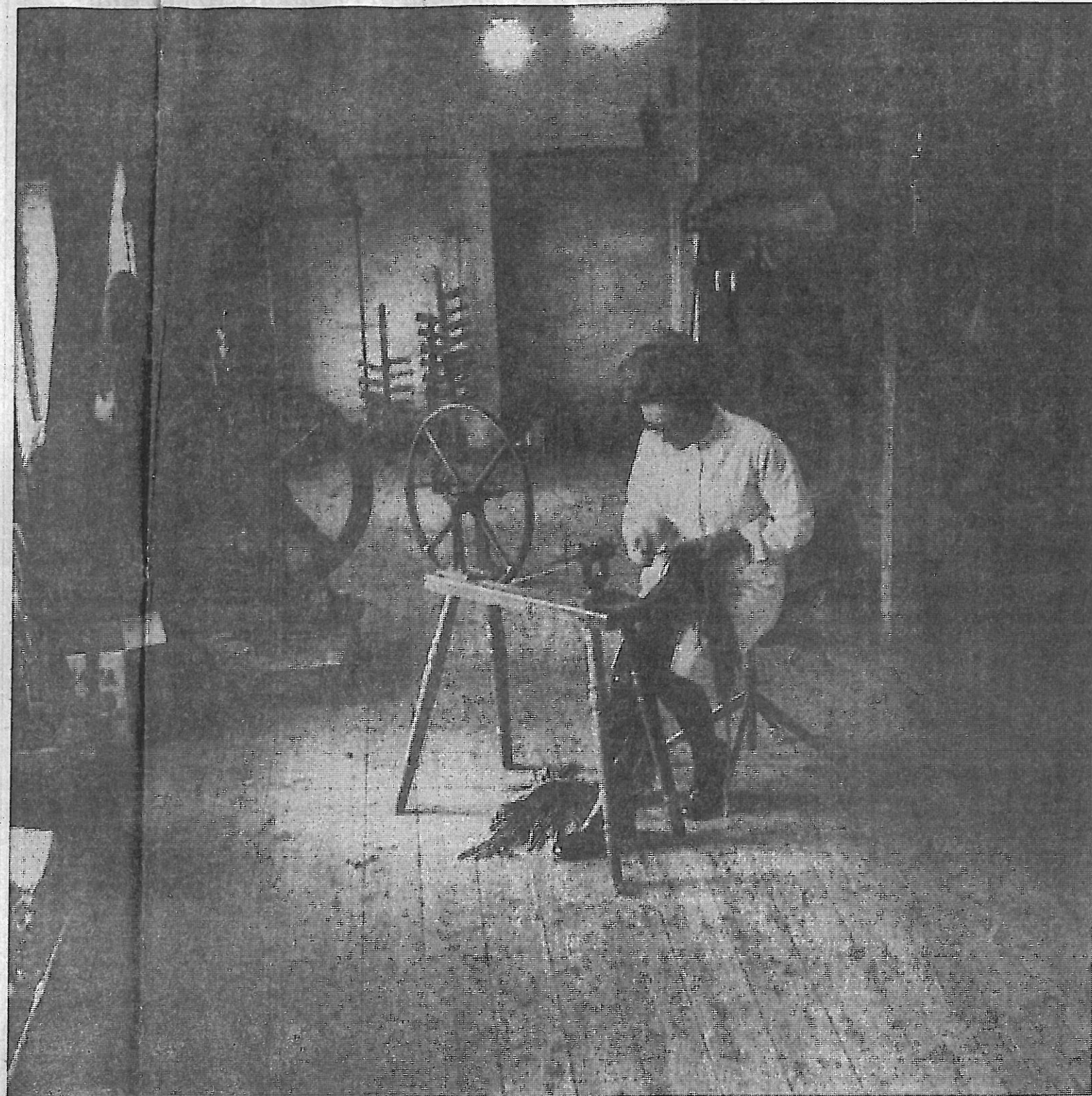

Landets sidste possement- fabrik giver op nu

.....

*En kulturhistorisk
perle går tabt.
Landets sidste
possementfabrik, der
ligger i Vestergade
i Odense,
lukker 1. december,
og hermed uddør et
af klunketidens*

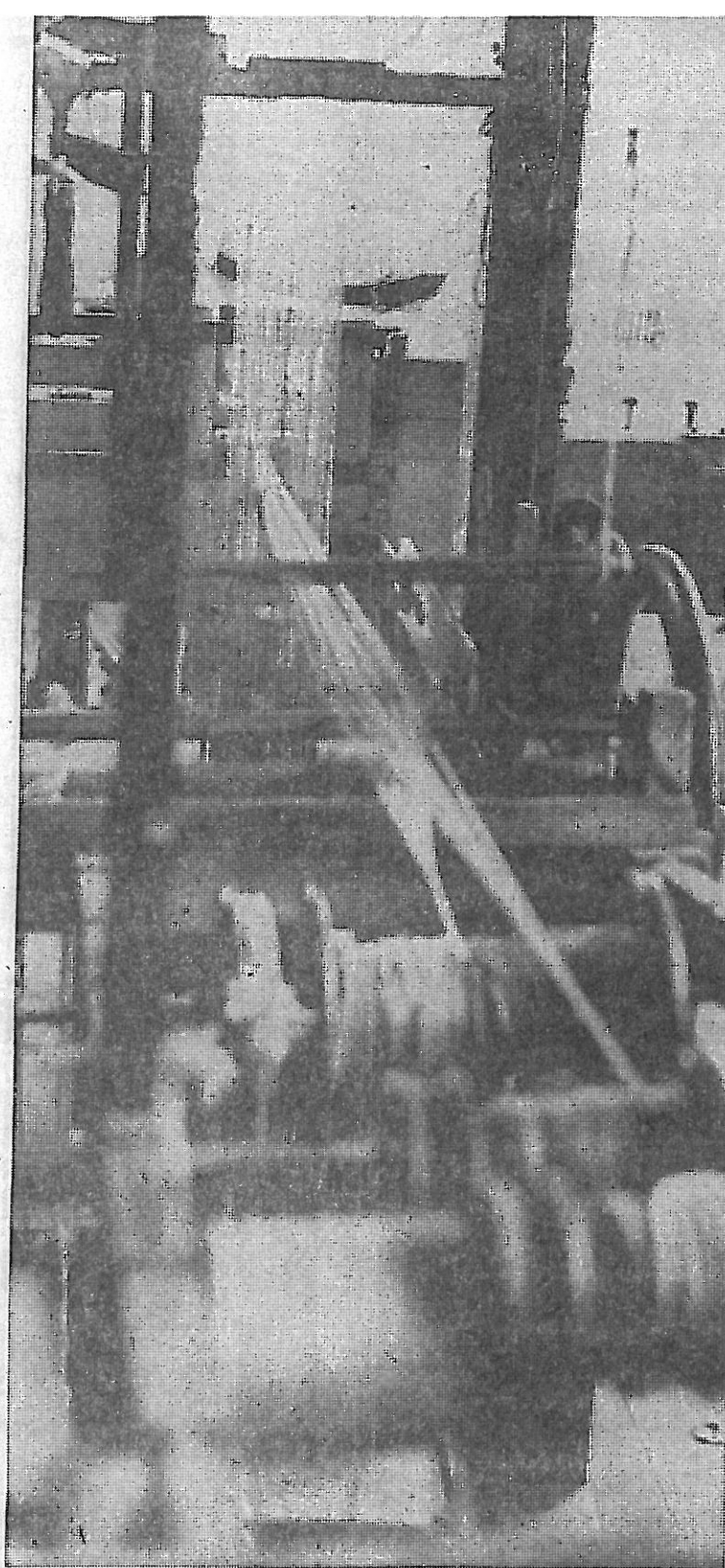
Af Peter Olesen
Foto: Jørgen Flemming

possementmager, opgav ævred for kun få måneder siden og fra 1. december må alle agramaner og snoreværker fremstilles industrielt.

— Folk er ulykkelige, siger Edith og Kuno Hansen samstemmigt.

Man mister kontakten af

Edith Hansen i færd med at lave frynser til en sofa — det sker på dette specielle apparat, som er noget af det eneste, Nationalmuseet overfager

Kuno Hansen ved fabrikkens eneste maskinvæv

store og mest
uundværlige håndværk.
Både Nationalmuseet
og Odense Bys Museer
må opgive at
overtage det store
værksted,
— ærgerligt nok
indrømmer man.

— En amerikaner
ville slikke sig
om munden
og tage det hele
med sig, siger
museumsassistent
Anders Enevig, Odense,
og jeg er personligt
ligeglåd med,
på hvilken side
af „dammen“
værkstedet havner.
Bare det bevarer
i sin helhed.

Bedst som klunketidens ting nu igen kommer på mode, bliver det pludselig for sent at få fat på en go' gammel håndlavet klunke. For ikke at tale om agramaner, møbelsnore og diverse klunker og kvaster.

— Vi bliver simpelt hen tvunget til at give op, siger landets sidste og eneste possementmager, Kuno Hansen, Odense Possementfabrik, Vestergade, Odense, der pr. 1. december opgiver sit job og værksted og i stedet får ansættelse på Nordisk Tekstiltvæveri i Odense.

— Det er såmænd ikke efterspørgslen, det skorter på. Kunderne kommer her stadig, og mange aner ikke deres levende råd, nu hvor vi holder op.

Nej, det er leveringen af den tråd, vi bruger, der ikke kan fortsætte.

— Vi beklager, sagde man fra vort sidste håb, en lille fabrik i Jylland, — vi kan ikke klare tråden mere.

Og så havde vi kun mulighed for at købe gigantpartier hjem. Noget der slet ikke kan svare sig.

Kuno og fru Edith Hansen er lettere knust over at måtte opgive fabrikken, der i lange perioder er blevet drevet som familieføretagende.

I midten af 60'erne endda med godt en halv snes damer til hjælp.

Men stort set har possementfabrikken været et hyggeligt og privat føretagende, hvor alle og enhver kunne henvende sig med et hvilket som helst stykke stof og få det udstyret med alskens pyn-teting som agramaner, klunker, møbelsnore og forskellige kvaster.

Ulykkelige

Odenses første possementmager fik privilegier allerede i 1600-tallet, men de sidste mange år har byen kun haft en af slagsen, der nu er endt med at blive landets sidste.

Den anden-sidste, en Alborg-

muligheden for at få lavet unikke ting, der passer netop til ens egne møbler.

Og det er ikke småting, man har lavet på fabrikkens ene maskinvæv og fire håndvæve samt øvrige Storm-P-lignende vidundere af snore- og viklemaskiner.

— Agramaner, møbelsnore, uniforms-snoreværk, telegramsnore, telefonbøgernes hængesnore, klunker, oventrukne knapper, fanekvaster, gardinpynt, sportsstrømpekvaster og møbelfrynser.

Alt sammen individuelt håndværk, der før var meget i vinden, siden er blevet mindre anvendt men i dag igen er ved at få en sen renæssance — netop som muligheden for at fortsætte med håndværket ophører.

Sørgeligt

— Det er ærgerligt, vi må sige nej tak, indrømmer museumsinspektør Finn Grandt-Nielsen, Møntergården i Odense, der er blevet tilbudt hele værkstedet.

Pladsmangel og økonomien forhindrer os i at overtage værkstedet. Det er kedeligt, men vi kan ikke. Vore magasiner er allerede overfyldt af endnu ikke udpakkede værksteder.

Også Nationalmuseet har været på besøg, men ligledes her må man sige nej tak. Et par enkelte ting har man sat sig på, men det er først og fremmest garner til konserveringsafdelingen.

Og derfor trues denne perle af et værksted nu med at skulle forgå.

— Vi får ikke selv plads til de mange ting, siger Kuno Hansen. De må køres på lossepladsen.

— Det er en uhyggelig situation, siger museumsassistent Anders Enevig, Odense.

— En amerikaner ville juble og slikke sig om munden.

Uden betænkning ville han bestemt at lade hele værkstedet fragte over Atlanten og der opstille det i sin helhed.

— Og jeg er personligt lige glad med, på hvilken side af „dammen“, det eventuelt havner. Bare det ikke spredes for vinden.

Landets sidste possementmager
Kuno Hansen
ses her ved et specielt garnspolestativ

